

[Jensen (Broby).]

lovpligtige Forsikring hjemler dem, har de Ret til at tegne Forsikringer selv; men ser man paa Erhvervslivet for Øjeblikket, ligger Forholdene saadan, at der slet ikke er nogen Grund til gennem en Udvidelse af Forsikringen at give Erhvervene forøgede Udgifter.

Hvis vi ser paa, hvordan Forholdene var i 1920, hvordan de var i 1927, og hvordan de er nu, og hvis vi bruger Pristallet som Værdimaaler — jeg ved godt, at der kan indvendes noget imod Pristallet som Værdimaaler, men hvis vi nu bruger det, vil vi se, at Pristallet i 1920 laa paa godt 260, i 1927 paa 181 og nu i 1930 paa 162, og vi har vel Grund til at formode, at naar vi faar det nye Pristal i Februar 1931, kommer det atter betydelig længere ned.

Derfor synes jeg ikke, der er nogen Grund til at gaa til en Udvidelse af den lovpligtige Forsikring paa det nuværende Tidspunkt, og jeg er i denne Henseende i Overensstemmelse med den radikale Ordfører fra 1927, som netop hævdede, at det Lovforslag, vi den Gang behandlede, tog i høj Grad Sigte paa Erhvervslivet, og at det gjaldt om at give Erhvervslivet Lettelser i de lovpligtige Forsikringer og de Ydelser, der der skulde udredes. Med den højtærede Formands Tilladelse skal jeg citere nogle Linier af Indledningen i den radikale Ordførers Tale den Gang. Han sagde:

„Det foreliggende Lovforslag er jo af en noget anden Karakter end de Nedskeringsforslag, Tinget har beskæftiget sig med i de foregaaende Dage, idet det her ikke er i saa stort Omfang Beparelser for Staten, der er Tale om, som Beparelser for Arbejdsgiverne i de paagældende Erhverv. Jeg havde derfor ogsaa troet, at Socialdemokratiet her havde taget en noget anden Stilling end overfor de Lovforslag, vi i de sidste Dage har beskæftiget os med, og jeg vilde tro, at det havde været en forstandig Politik.“

Det Standpunkt, man fra radikal Side og fra Venstres Side i 1927 var enig om, vil jeg gerne igen i Dag staa paa. Jeg mener nemlig, at de økonomiske Forhold har udviklet sig saaledes, at de er betydelig værre nu, end de var i 1927, og at der derfor er Grund til, at man holder de lovpligtige Kontingenter nede paa saa lavt et Niveau som muligt.

Og der er jo alligevel adskillige Udvidelser i den højtærede Ministers Forslag. Der er først Spørgsmaalet om de borgerlige Ombud. Det er et gammelt Stridsspørgsmaal, som har været fremme Gang paa Gang, naar vi har drøftet Ulykkes-

forsikringsloven. Der kan jo være noget berettiget i, at en Mand, som er tvunget til at modtage Bestilling som Brandfoged, og som kommer til Skade ved en Ildebrand, ogsaa er forsikret. Men jeg mener, at i saa Tilfælde maa det være Kommunen, der har Pligten til at tegne denne Forsikring, og det bør ikke være en Forsikring, som kommer ind i Forsikringsselskaberne og derigennem forhøjer de lovpligtige Ydelser for Arbejdsgiverne.

Jeg synes heller ikke, der er stor Grund til at medtage den Udvidelse, som § 2 indeholder, at ogsaa Personer, som er anbragt i Forsørgelsesanstalter, Fængsler, Tvangsarbejdsanstalter, Arresthuse, Sindsygehospitalet, Opdragelsesanstalter o. s. v., skal med ind under Forsikringen. I hvert Tilfælde bør det være Staten, der tegner disse Forsikringer, og det bør ikke være Forsikringer, der kan faa de lovpligtige Forsikringspræmier til at stige.

I § 3 kommer vi til det gamle Strids-spørgsmaal, om Forsikringen skal gælde Arbejderne paa deres Færden til og fra Arbejdsstedet. Det har vi hidtil, naar vi har behandlet Ulykkesforsikringsloven, fra mit Partis Side modsat os, fordi vi ikke mener, det kan paalægges Arbejdsgiverne at have noget Ansvar for Arbejderen, naar han ikke er paa Arbejdspladsen. Vi mener ikke, det kan paalægges Arbejdsgiveren, at han skal holde sine Folk forsikret i den Tid, de ikke er i Arbejde eller ikke er paa Arbejdspladsen. Hvis Arbejderen i den Tid ønsker sig forsikret, maa det være en privat Sag for hver enkelt Arbejder at sørge derfor. Forslaget her er en Udvidelse, som vil kræve højere Kontingenter, selv om det ikke er store Penge, det drejer sig om.

I denne Paragraf har man udeladt, hvad der hidtil har staaet her, Forsøg paa at redde Mennesker. Det er optaget i en senere Paragraf, § 77, og det tror jeg er rigtigt, at det er blevet en Statsopgave at give en Erstatning til dem, som kommer til Skade under Forsøg paa Redning af Menneskeliv.

I § 4 er der en Ændring, hvorved i genoptagne Sager fradrages det Beløb, forsikrede har opnaaet ved Retssag. Indbetaling skal ske til Direktoratet. Det er en af de Bestemmelser, jeg synes er meget fornuftige.

Bestemmelsen i § 6 om, at Krav, som tilkommer en forsikret, ikke kan gøres til Genstand for Arrest, Beslag, Eksekution eller anden Retsforfølgning, er ogsaa en af de Bestemmelser, vi kan forhandle om,